

КАРЪН ШЕЙЛЪР

КОЛЕДА
ЗАВИЈНАГИ

Превод от английски

Надя Баева

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На всяка голяма любов в моя живот,
благодаря ви, че ми поднесохте големия дар на искрената
обич.*

*И на всички, които все още търсят своята
КОЛЕДА ЗАВИНАГИ.*

Отворете сърцата си и не спирайте да вярвате...

Първа глава

Райли Рейнолдс ги чу миг преди да ги зърне. Хора изпълняваха коледни песни, различни коледни песни, всичките едновременно и с темпераментни весели гласове. Звучаха „Радост на света“, „Желаем на теб весела Коледа“ и „Чуйте! Ангелите вестители пеят“.

– Какво става, за бога... – промърмори Райли и пристъпи навън от асансьора в луксозното лоби на „Ройъл Гранд Сентрал парк“, един от най-изисканите хотели в Ню Йорк, където завари над сто изпълнители на коледни песни с приповдигнат дух. Всички бяха облечени в натруфени викториански костюми и пееха с такава страст, сякаш от това зависеше да бъдат включени в списъка с послушни деца на Дядо Коледа.

Райли едва успя да им хвърли бърз поглед, преди да се окаже заобиколена от група изпълнители, пеещи „Радост на света“.

*Радост на света, за това мечтаем
и с гласовете ангелски да си я пожелаем.*

*Сърцата си за нея да отворим
и нека пак да го повторим...*

Райли бързо се придвижи надясно и после наляво в опит да ги отмине. Отпред я очакваше кола, която да я откара за интер-

вю на живо в сутрешното шоу с топ рейтинг „Изгрев в града“, където да промотира следващия си любовен роман. Нямаше време да слуша тези изпълнители на коледни песни да повтарят каквото и да било.

– Помощ! – провикна се на шега, но мигом съжали, защото един доста хубав мъж от коледарите грабна ръката ѝ и я завъртя за танц, като продължаваше да пее.

Радост на света, за това мечтаем...

– Не, не, не – запротестира тя и се засмя, като я завъртяха отново. – Трябва да вървя.

Тъкмо се освободи от ръката на развеселения си партньор, когато беше заобиколена от нова група, изпълняваща „Желаем на теб весела Коледа“. Всеки път, щом от устата им излезеше „на теб“, сочеха към нея.

Почувства се като попаднала в плен в мюзикъла „Коледна песен“ по Чарлз Дикенс, където изпълнителите бяха поели доста стероиди.

И в следващия момент две от групите застанаха лице в лице и запяха още по-силно.

– *Желаем на теб весела Коледа* – изпя първата група.

– *Радост на света* – контрира вторият ансамбъл.

– *Желаем на теб весела Коледа* – ревноха първите още по-силно.

– Това е побъркано – произнесе Райли през смях. Когато най-сетне зърна малка пролука сред пеещите, втурна се право натам. Почти беше стигнала до главния вход на хотела, когато бе погната от трета група, изпълняваща „Чуйте! Ангелите вестители пеят“.

Измъкна им се на косъм, като ги отмина с танцова стъпка и в този момент портиерът ѝ отвори вратата.

– Благодаря ви! – зарадва му се Райли и изпусна огромна въздишка на облекчение. Погледна назад към изпълнителите на коледни песни и поклати глава. – Това е...

– Невероятно! – довърши портиерът.

Райли му отправи скептичен поглед. *Невероятно* не беше думата, която се беше канила да изрече. Мислеше си по-скоро за нещо от рода на *смахнато, налудничаво, откачено*.

– Какво е всичко това? – попита неспособна да се въздържи.

Сега портиерът си тананикаше въодушевено и пригласяше на пеещите „Радост на света“.

– Дуел между коледари – отговори той и продължи да тананика.

Райли прихна шумно.

– Я почакайте, какво?

– Същото като дуел на пианисти – обясни портиерът. – Но вместо това са изпълнители на коледни песни. Този уикенд ще се проведе голямо надпяване в един от бродуейските театри.

Райли тръсна глава изумено и се запъти към вратата.

– Истина ли е? – Погледна към изпълнителите, а после отново към портиера. – Да не си го измисляте?

– О, също толкова истинско е, колкото елените на Дядо Коледа – отвърна портиерът с широка усмивка.

Райли забави леко крачка.

– Какво? – попита още по-объркана. – Значи *не е* истина?

Но въпросът ѝ бързо беше забравен, когато порив на вятъра улови черния ѝ шал и го понесе по улицата.

– О, не! – викна и хукна след него. Едва вчера се бе охарчила сериозно да купи този шал. Беше на топ дизайнер и от чист кашмир. Шалът затанцува на вятъра, преди да падне на бордюра до черен автомобил, единствения спрял наблизко.

– Колата ми – избъбри тя, въздъхна облекчено, вдигна шала и стисна дръжката на задната врата. Но като отвори да се качи, завари вътре трима коледари да изпълняват „Бяла Коледа“.

Шофьорът, жена на възраст, им припяваше.

Смаяна, Райли отскочи назад.

– Извинете, мислех, че е моята кола.

Те просто продължиха да пеят, а Райли бързо хлопна вратата. Стигаха ѝ коледни песни за един ден.

Като отстъпи на тротоара и се озърна, не забеляза друг автомобил.

– Къде ми е колата? – промърмори на себе си и с всеки изминал момент започваше да се чувства все по-объркана.

Когато телефонът ѝ звънна и тя видя, че е новият ѝ пиар, пое дълбоко въздух. Без да е отговорила, вече знаеше, че е ядосан за нещо.

Не беше успяла да каже „ало“ и Майк вече говореше.

– Райли, къде си? – поиска да узнае. – От автомобилната служба ми се обадиха и казаха, че са те чакали десет минути, но ти не си се появила.

– Точно отпред съм – отговори Райли, докато крачеше напред-назад пред хотела. – Не ме чака никаква кола. Тоест има една, но не е моята.

Започваше да вали сняг.

Райли вдигна невярващо поглед към небето заради внезапните едри снежинки.

Стелеха се толкова бавно, че можеха да бъдат уловени, но в момента Райли улавяше единствено гневните вибрации на Майк.

– Трябва да откриеш колата си *незабавно* – изръмжа той. – Или си хвани такси, не ме е грижа. Просто се добери дотам.

Райли забеляза, че снегът започва да вали по-обилно и да покрива тротоара, и сведе нервен поглед към обувките си на висок ток.

– Вали сняг – промълви изумено. – Прогнозата за днес не беше сняг. Очакваше се да е ясно и слънчево. Не съм облечена

подходящо, та да бродя наоколо в издирване на кола, която не е тук.

– Тогава си хвани такси. Просто стигни там! В ефир си след четиресет и пет минути – тросна ѝ се Майк. – Позовах се на много дължими услуги, за да ти издействам това интервю.

– В такъв случай трябваше да се убедиш, че ме очаква кола – изсумтя Райли под нос.

Но Майк не я чу. Вече беше затворил.

Снеговалежът и вятърът се усилваха. Райли бързо вдигна качулката на черното си вълнено палто, та да се опита да спаси прическата и грима си за пред камера.

– Направо не е за вярване – промърмори на себе си и пристъпи със залитане и пързаяне на улицата в опит да спре такси.

Но всички таксите профучаваха покрай нея.

Тъкмо се канеше да се откаже и да се върне в хотела, когато изведнъж дочу силна коледна музика. Този път не идваше от живи изпълнители, а от радиото на автомобил на улицата. „Желаем на теб весела Коледа“.

– Имате ли нужда да ви откарам?

Райли се завъртя и установи, че до бордюра беше спряло такси.

– Да! – потвърди облекчено, но като затича към автомобила, забрави за високите си токове и на практика падна върху капака, преди да се натовари на задната седалка.

– Много ви благодаря! – произнесе задъхано. – Трябва да стигна до Франклин Стрийт 20 възможно най-бързо.

Таксито се включи в натоварения трафик, а Райли написа съобщение на Майк.

Вече пътувам!

Като отминаха „Рокфелер Сентър“, Райли надникна през прозореца към зрелищната коледна елха, гледаше как сребри-

стите снежинки изгълняваха своя зимен танц, правеха идеалните си пируети и плавно се спускаха върху клоните на дървото. Блещукащите червени лампички по елхата озаряваха площада с вълшебна светлина, но единствените червени светлини, които вълнуваха Райли в момента, бяха тези на светофарите пред тях.

Таксито ѝ едва пълзеше.

Тя шаваше неспокойно на седалката. С тази скорост никога нямаше да се добере за интервюто си. Снежинките ставаха по-големи и валежът се усилваше.

– Трафикът направо е влудяващ – отбеляза Райли и насочи внимание към шофьора. – Има ли някакъв изход? Друг маршрут, по който да стигнем по-бързо? Наистина закъснявам.

Шофьорът тананикаше весело заедно с коледната класика по радиото. „Нека да вали снегът“.

На Райли не ѝ убягна иронията.

Когато ухиленият шофьор се обърна към Райли, тя едва повярва на очите си.

Беше с бяла коса и брада и имаше блестящи сини очи. Приличаше подозрително много на... Дядо Коледа.

Беше скочила в колата му така набързо, че не бе забелязала външния му вид, но сега нямаше как да ѝ убегне, че е облечен в червено палто с пухкави бели маншети.

– Хо! Хо! Хо! – произнесе шофьорът двойник на Дядо Коледа и се изсмя гърлено. – Просто е нужно да *повярвате*, че ще ви закарам навреме където трябва да стигнете.

Но в момента тя беше в състояние да *повярва* единствено, че шофьорът беше добавил нещо в какаото си сутринта или пък захарта му беше дошла в повече заради погълнатите коледни сладки. Изкриви лице, когато телефонът ѝ издаде звук за получено съобщение. Беше от Майк, написано с главни букви. Райли мразеше, когато той правеше така.

*КЪДЕ СИ?!!!
В ЕФИР СИ СЛЕД 20 МИНУТИ!!!*

Ако пропуснеше интервюто, Майк щеше да я сервира вместо пуйка на коледната си вечеря. Пиарът и агентът ѝ разчитаха на нея и в момента не можеше да си позволи да ги разочарова.

Докато таксито пълзеше напред, тя се озърна.

Червените светофари нямаха край.

Не можеше да повярва какво се случва. Тя никога не закъсняваше. Гордееше се, че винаги е била организирана и навсякъде пристигаше по-рано. И днес щеше да стигне по-рано, ако колата, която Майк беше уговорил за нея, всъщност се бе появила.

Знаеше, че е извадила късмет изобщо да хване такси. Когато живееше в Манхатън, при лошо време беше неизменна битка да се добере донякъде. Всички тези задръствания бяха нещо, което никак, ама никак не ѝ липсваше от живота в големия град.

Също така не успяваше да си обясни откъде идваше всичкият този сняг. Беше проверила прогнозата точно преди да излезе от хотелската си стая. Не се предвиждаше сняг. Никакъв. В противен случай никога не би избрала да сложи чисто новите черни велурени обувки с безкрайно високи токове. Бяха ѝ се сторили такъв добър избор, а сега сякаш ѝ се подиграваха.

Да е обута подходящо, винаги ѝ вдъхваше допълнителна доза увереност, а днес това беше нещо, от което се нуждаеше. Ако знаеше, че ще вали сняг, щеше да сложи яки ботуши, не яки токчета. Намръщи се, като погледна подгизналите си обувки, и размърда премръзналите си мокри пръсти.

Погледна отново към шофьора на таксито, който сега ближеше захарна пръчка. Беше ѝ необходимо за момент този веселяк да се окаже истинският Дядо Коледа.

– Дядо Коледа? – промълви и се наведе напред, осъзнавайки колко нелепо звучи, но независимо от това склонна да се

включи в коледната фантазия, ако това щеше да спаси интервюто ѝ.

Като спряха на светофар, Дядо Коледа мигом се обърна към нея и ѝ се усмихна.

– Да – отговори, а очите му проблеснаха закачливо.

– Това возене дали върви с коледно желание? – поинтересува се Райли. – Защото моето желание ще бъде да стигна до телевизионното студио в рамките на следващите пет минути. Ако го постигнете, ще удвоя бакшиша ви.

Дядо Коледа се подсмихна и когато светна зелена светлина, осъществи няколко сериозни маневри, та да стигнат до друга улица. Като потеглиха малко по-бързо от шейната на Дядо Коледа, Райли стисна здраво дръжката и заключи, че все пак беше възможно коледното ѝ желание да се сбъдне.

Не че тя вярваше в шуротии като коледни желания.

Беше надраснала цялата идея още преди много време. В детството ѝ, когато живееше в малко градче в покрайнините на Сиатъл, за всяка Коледа баща ѝ четеше празнична история, измислена лично от него, правеше го всяка вечер преди лягане, зададяха ли се празници. Това беше специалното им време заедно. Райли се усмихна с тъга, като си припомни колко много беше обичала историите му с добавени любими моменти от познати приказки. Някои от любимите ѝ бяха „Коледата на Ела“ – разказваше как Пепеляшка прекарва Коледа, – също „Снежанка и седемте коледни елфи“ и „Коледното желание на малката русалка“ плюс още безброй други.

Райли вярваше, че коледните истории на баща ѝ бяха една от причините да стане писателка. Обожаваше начина, по който неизменно я отвеждаха на друго място и в друго време, във вълшебни светове, където коледните желания и мечтите се сбъдваха и финалът винаги беше щастлив.

Но след като баща ѝ се разболя и умря, когато тя беше едва на осем, коледните истории спряха, а тя престана да вярва в неща като Дядо Коледа и коледни желания.

Райли все още помнеше ясно колко съсипани бяха с майка ѝ на първата им Коледа след смъртта на баща ѝ. Вече нищо не беше същото. Така че на следващата година майка ѝ я заведе на Хаваите. Вместо да празнуват, двете прекараха чудна ваканция на плажа. Така беше поставено началото на нова традиция и за всяка Коледа заминаваха за Хаваите, та да избегнат празничната суетня.

В общи линии пропускаха Коледа и всички традиционни коледни занимания като печенето на курабии и украсяването на елхата. Вместо това плаваха, гмуркаха се с шнорхели и вземаха уроци по сърф.

Като дете Райли винаги беше чакала с нетърпение ежегодното им пътуване до Хаваите. Когато приятелите ѝ заявиха как пропуска много, тя си каза, че те са тези, които пропускат нещо. Обожаваше времето, прекарано с майка ѝ на плажа, и като поотрасна, не чувстваше липсата на традиционното честване на Коледа, което почти не помнеше.

Когато Райли беше първи курс в колежа, майка ѝ се омъжи повторно и продължи хавайската традиция заедно с новия си съпруг Тери. То се знае, че Райли винаги беше канена, но през коледната ваканция тя беше прекалено заета с учене и допълнителни часове, та да има време за почивка на Хаваите.

Изобщо не беше възразявала да пропуска годишното пътуване, защото бе изцяло фокусирана върху ранното си дипломиране, та да спестява пари за наем и университетски такси. Да посещаваш учебно заведение в Южна Калифорния, беше скъпо, но тя намираше, че си струва да е възпитаник на един от най-добрите институти по журналистика в страната.

След като беше чувала от гимназиалната си учителка по английски колко е трудно да си изкарваш прехраната с писане на книги и сценарии, реши, че е по-сигурно да стане телевизионен репортер, отколкото писател. По този начин пак можеше да предава истории и се надяваше нейните истории да внесат

разлика и да направят света по-добро място. Все си обещавахе как някой ден ще се пробва с писане, когато вече се е установила и разполага с пари в банката, та да не ѝ се налага да се тревожи за наема.

Не се получи според плановете ѝ. В действителност написа първата си книга, когато беше абсолютно разорена, но едно си остана все същото. Задължително работеше на Коледа, без знание на какъв пост се намираше. Беше идеална възможност да напредне, докато всички останали си вземаха почивка.

Иронията се състоеше в това, че след като последният ѝ летен любовен роман беше с най-ниски продажби в цялата ѝ кариера, издателят ѝ реши, че да напише първия си коледен роман, би било най-уместният начин да си спечели обратно читателите. Планът беше да започне да го рекламира сега, по време на празничния сезон, да предизвика вълнение отрано, макар че книгата щеше да излезе чак за следващата Коледа. И ето как ѝ се налагаше да пише за празник, който беше избягвала умело в продължение на години, че и да го рекламира.

Когато се опита да се измъкне, като обясни на агентката си Марго, че темата за Коледа вече е пренаселена от автори на бестселъри, Марго мигом я отрязва. Настоя, че е необходимо Райли да изпълни исканото от издателя. Марго беше напълно уверена, че Райли няма да има никакъв проблем да напише празнично четиво с щастлив край.

Райли обаче не беше така сигурна. Независимо от това обаче, осъзнавайки, че няма кой знае какъв избор, се помъчи да придобие нужната настройка и увери сама себе си как всичко щеше да бъде наред. Щеше да почете за Коледа в Гугъл и щеше да съумее да сглоби нещо.

Но първо трябваше да преживее това интервю на живо, което ѝ беше организирал Майк. Нищо че още нямаше и най-бегло понятие за какво ще пише, Майк беше пробутал на предаването „Изгрев в града“ обещанието как авторката ще направи пред тях ексклузивно изявление с невероятен обрат в добавка.

Райли чак се позасмя малко, като си помисли за това.

Естествено, тъкмо Майк беше излязъл с идеята за въпросния *обрат*. Той беше от Лос Анджелис и бе фокусиран основно върху размяната на услуги и вкарването в действие на връзки. Майк беше само с няколко години по-възрастен от нея, но демонстрираше властно поведение, което винаги я караше да се чувства, сякаш той е неин шеф, а не обратното. Макар самонадеяността му да не допадна винаги на Марго, тя настояваше, че им е нужен, а досега не беше получавала погрешни насоки от нея.

На Райли също така ѝ беше ясно, че се налага да действат бързо, та да отвлекат вниманието от последния ѝ роман „В разгара на лятото“, който се оказа такова разочарование за всички.

Марго никак не беше преувеличила, като заяви, че нещата са на живот и смърт, че са нужни големи промени, та Райли да се върне в списъка с авторите на бестселъри, където ѝ беше мястото.

Откакто Райли започна да пише лековати и приповдигащи духа любовни романи шест години по-рано, всяка от книгите ѝ, включително първата, се оказваше бестселър. В отзиви лоялните ѝ читатели използваша думи като *находчиво*, *забавно*, *съпоставимо*, *автентично* и *прочувствено*, за да характеризират писането ѝ. Но когато излезе от печат „В разгара на лятото“, същите тези лоялни читатели се оказаха разочаровани и заявиха, че на този роман му липсва... страст.

Никой не беше по-силно разочарован от Райли, когато чу тези отзиви. Тя винаги влагаше всичко от себе си в повествованията си и макар да беше срещнала трудности с този последен роман, не бе очаквала читателите да го доловят.

Беше сгрешила.

Като че я познаваша по-добре, отколкото тя сама се познаваше. Написа „В разгара на лятото“, след като се раздели с приятеля си Тайлър. Иронията беше, че сложи край на връзката

им, за да се концентрира върху кариерата си, ход, който явно беше оказал обратен ефект, ако се съдеше по приема на книгата ѝ.

Марго беше още по-безцеремонна, заяви, че последните ѝ две книги не са се получили особено успешни и в тях отсъства най-привлекателният елемент за феновете ѝ – глас, който говори на тях, такъв, с който чувстват връзка.

Така че Марго беше издирила Майк, влиятелен пиар с подобаващо его. Негов водещ принцип беше, че трябва да си готов на всичко, за да попаднеш в заглавията на вестниците и да привлечеш медийното внимание. Най-новата му идея беше Райли да бъде домакиня на коледен лагер в рамките на един уикенд, който да бъде устроен в очарователна хижа в Скалистите планини. Там Райли не само щеше да говори за първата си коледна книга, но също така щеше да помоли феновете си да ѝ помогнат да състави сюжета, като споделят с нея какво искат да видят в един коледен роман. В добавка на това, че Райли щеше да има обратна връзка с гостите си, щеше да тече и кампания в социалните мрежи, та фенове от всички краища на света да могат да представят идеите си онлайн.

Майк вярваше, че подобно уникално интерактивно преживяване ще е от помощ за феновете на Райли да почувстват пряка връзка и личен принос за следващия ѝ роман. Надеждата беше това да доведе до повече продажби и да върне Райли в списъка на авторите на бестселъри. Той също така вярваше, че цялата тази публичност би помогнала да се стимулират продажбите на „В разгара на лятото“.

Марго и издателят се влюбиха в идеята. Освен това Марго намираще, че коледният лагер ще допринесе за подсилване на творческата ѝ енергия. Това беше от критично значение, защото Райли трябваше да предложи на издателя схематичен сюжет до края на годината.

Райли получи уверения, че един от приятелите на Майк, Люк, чието семейство притежаваше хижата, ще организира

всичко за коледния лагер, а тя само трябва да се появи там, да играе ролята на домакиня на тържеството по посрещането и да контактува с гостите. А те щяха да бъдат някои от топ феновете на Райли, избрани един по един от рекламния ѝ екип по време на специална кампания в социалните мрежи.

Райли трябваше да признае на Майк едно. Оказа се прав колко ще е популярна тази идея с интерактивното сглобяване на сюжет. Един час след като рекламният ѝ екип обяви в социалните мрежи, че тя ще организира коледен лагер, повече от двайсет хиляди души бяха пожелали да вземат участие.

Райли беше изумена от реакцията, особено при положение че дори не бяха публикували график точно какво ще представлява коледният лагер, а Майк изтъкна как това е доказателство, че коледният лагер на Райли ще е печелившо мероприятие за всички.

Хижата щеше да си получи рекламата, към която се стремеше, популярността на Райли щеше да се радва на огромен подем и тя щеше да почерпи добри идеи за романа си.

Райли разчиташе на тези идеи, защото в момента беше напълно *неориентирана* какво да пише за Коледа.

Бе достатъчно добре запозната, та да ѝ е ясно, че хората, които обичат Коледа, наистина *обичат* Коледа. Такива хора не се включваха в коледен лагер, без да имат понятие за какво става дума. Ако не излезеше с нещо автентично, феновете ѝ вече доказаха колко прозрачна може да бъде за тях.

Надяваше се Гугъл да не я предаде и планираше да се залови с проучвания веднага щом приключеше с интервюто.

Стига някога да се добереше до въпросното интервю.

Засмя се мъничко сама на себе си.

Цялото това нещо е пълна лудост.

Ако някой ѝ беше казал, че ще озове в такси, шофирано от Дядо Коледа наред снежна буря, и ще бърза да стигне до студиото за интервю на живо, за да обяви предстоящ коледен роман и коледен лагер, би му казала, че е напълно откачил.

На телефона ѝ се появи ново съобщение от Майк.

*ПРОДУЦЕНТЪТ ЩЕ ОТМЕНИ ИНТЕРВЮТО ТИ!
КЪДЕ СИ?*

Тя потрепна. На практика успяваше да го чуе да крещи посредством съобщението си. Тъкмо понечи да му отговори, когато изведнъж се заковаха на място.

– Стигнахме! – обяви шофьорът ѝ, двойник на Дядо Коледа, с възможно най-ведър глас.

Райли вдигна поглед и ти да видиш, наистина бяха пред сградата на телевизионния канал. Изсмя се облекчено и му даде щедър бакшиш.

– Не знам как го постигнахте – отбеляза и поклати изумено глава. – Върхът сте! Много ви благодаря! – Тя вдигна припряно качулката на главата си, отвори вратата и беше посрещната от ледена смесица от вятър и сняг.

– Олеле! – възкликна и мигна няколко пъти, за да се отърве от снежинките в очите си. – Времето е ужасно!

– Хо! Хо! Хо! Коледно време – отговори шофьорът, двойник на Дядо Коледа, и отново се изсмя гърлено. – Весела Коледа. Късмет с коледната ви книга!

– Благодаря! – извика Райли в отговор и затръшна вратата.

Устреми се забързано към вратата и в този момент осъзна, че не беше споменавала пред шофьора нищо за книгата си. Хвърли озадачен поглед назад към таксито.

Но него вече го нямаше.

Обърна се напред и продължи към вратата, а токът ѝ попадна на заледен участък и всичко тръгна на забавен каданс, когато се усети, че пада.